

Fran Abrecht:

Iz knjige „Cor cordium“.

Mož.

Kakor svetilnik, ki sredi viharne noči
dalekih morij razseva prepade mrakov
in kaže blodnim mornarjem pota domov
in sije uteho njih srcem: Luč bodi in sij!

V samotah si gorel in váse zažigal svoj soj,
ko dan je cvetel, mladoletje brstelo —
mož si: v oceanih življenja se vnelo
je v borbi okrutni sil temnih nebroj . . .

Zdaj stopi na breg in pretehtaj svoj čas!
Razkrij svoje čelo, da bo zasijalo
iz njega, kar v tvoje duše zrcalo
ujelo se, mož, je najtrših dognanj . . .

Plašč tvojih samot je z ramen ti odpal,
razgali si prsa, kot gora, ki nudi
nasilju in vihri razbičane grudi,
ti stoj sredi ljudstva — sam, okamenel!

O, mož: to je srce vseh src, to je borba in čin;
in zmisel zemljè in upor. Kot v obroč,
v dve zarji uklene mož voljo in moč . . .
V vrelec bodočnosti — izliva preteklost se vanj.

O, mož, ki te sanjam, — on bodi ti sam!
Obrušen dragulj in prozoren kot val,
zlit vase, zveneč in ubran kot koral
vesoljstva v vsemiru zbesnelih svetov!

Luč bodi in sij! V to noč, ki je zibel bodočnosti,
sij Možu, ki pride. Svetlâ blagovest
vsem bednim, a zbičana Kajnova vest
njim, ki morijo življenja prostost!

*lepe misli, ravno
kvat. F. F. F.*